

Okrem toho žiaden sudca nežije v izolovanom svete, preto vnímam prieskumy verejnej mienky, rôzne petície, novinové články, diskusie, vyhlásenia politikov a právnikov a tiež verejné zhromaždenia, ktoré veľmi naliehavo zdôrazňujú, že väčšina spoločnosti si želá, aby boli amnestie zrušené.

Zodpovedanie položenej otázky je zdanlivo paradoxné. Sudcovia v demokraciách si totiž dôveru verejnosti nikdy nemôžu získať tým, že sa snažia o popularitu a sledujú nálady spoločnosti. Túto dôveru môžu nadobudnúť iba tak, že budú rozhodovať v súlade s právom, a to bez ohľadu na skutočnosť, aký je názor verejnosti.

Verejnosť musí vedieť, že sudca je pri svojom rozhodnutí nezávislý, nestranný, objektívny a spravodlivý, a potom môže prijať aj také rozhodnutie, ktoré bude možno nepopulárne, napriek tomu však rešpektované. Napokon, demokracia nie je tyraniou väčšiny, sama si uvedomuje svoju nedokonalosť a zraniteľnosť menšín, preto do ústavy v záujme ochrany princípu právneho štátu zakotvuje poistky pred zneužitím moci, a to aj (v tomto konkrétnom prípade) v podobe možnosti ústavného súdu rozhodnúť o (ne)zrušení amnestií. Po zvážení týchto argumentov som pristupovala k rozhodnutiu vo veci zrušenia Mečiarových amnestií s vedomím, že moje rozhodnutie nesmie byť vopred určené tlakom alebo dokonca nátlakom verejnosti, ktorý v danom prípade veľmi citlivo vnímam, musí byť však jasné, pochopiteľné a predovšetkým v súlade s ústavou, aby bolo aj legitímne.